

**I Hamiltons fodspor:
»LaRouches Fire Love for
global,
økonomisk genrejsning
og civilisationens vækst«
Af Helga Zepp-LaRouche;
Tale til Schiller
Institutets
konference den 29. okt.
i Manhattan, New York**

Men det andet område må komme fra en bevidst beslutning om, at verden behøver et nyt paradigme; at, hvis vi forbliver inden for rammerne af det nuværende paradigmes aksiomer, med geopolitik og globalisering, så mener jeg ikke, at vi kan løse det. Det, vi må gøre, er at skabe en renæssance, en kulturel renæssance, der udgår fra den idé, at mennesket ikke er et dyr, og at, selv om mange mennesker i øjeblikket opfører sig på en dyrisk måde, så er mennesket den eneste skabning, eller den eneste art, der er i stand til at overvinde enhver begrænsning af sit eget intellekt og af teknologiske vanskeligheder. Hvad som helst, menneskeheden ønsker at takle, kan den gøre.

Download (PDF, Unknown)

Det kommende verdenslederskab udgøres af Glass-Steagall og LaRouches Fire Økonomiske Love.

Dansk uddrag af LaRouchePAC Internationale Webcast, 28. okt., 2016.

Dette er ikke noget, der kun er vigtigt for den nationale scene; men dette er i færd med at udforme et paradigmeskifte, som i øjeblikket finder sted på den internationale scene. For to uger siden så vi det dramatiske skift, hvor Filippinerne, med præsident Dutertes besøg i Kina, ændrede sin kurs til at komme på linje med Kinas; hvor han siger, at han nu ændrer sit lands kurs i overensstemmelse med den ideologiske strømning i de eurasiske, allierede lande, der nu er i færd med at skabe et nyt, økonomisk paradigme. Vi så dette meget tydeligt i en tale, som den russiske præsident Vladimir Putin holdt ved Valdai-diskussionsklubbens årlige sammentræf 2016 i Sotji, Rusland. Vi vil gå nærmere i detaljer med dette, men Putins understregninger er meget klare, og jeg mener, at de omfatter nogle af de spørgsmål, vi vil diskutere i aften. For det første, faren ved NATO's/Obamas holdning, der nu har bragt os i farlig nærhed af et udbrud af Tredje Verdenskrig; en krig, som ingen på den russiske side søger, som Putin gjorde det meget klart. Og ligeledes det presserende nødvendige, totalt nye, økonomiske paradigme for at slå bro over svælget mellem et lille antal meget rige Wall Street-spekulanter, og et meget

stort antal fattigdomsramte, ikke alene mennesker, men hele nationer; og desuden, at bringe teknologisk fremskridt til alle og gøre dette til paradigmet for relationer nationerne imellem.

Matthew Ogden: Jeg tror, vi kan sige, at vi befinder os ved et meget dramatisk vendepunkt i verdenshistorien, og ved et meget dramatisk vendepunkt for vores nation. I løbet af de seneste uger har vi, som I har kunnet følge på LaRouchePAC's webside, mobiliseret en national mobilisering for at sætte hr. Lyndon LaRouches økonomiske program på dagsordenen, under betegnelsen 'De Fire Hovedlove; de Fire Nye Love til USA's økonomiske genrejsning', og disse love er baseret på Alexander Hamiltons fundamentale principper og hans arbejde med at etablere en videnskab om økonomi, der opbyggede USA. Vi har lanceret en kampagneside for mobilisering, og jeg vil direkte fremhæve, at det er vores dagsorden at bringe det amerikanske folk ind i denne mobilisering for at gøre jeres forståelse af, hvad det er for økonomiske principper, som Hamilton skabte, dybere; og hvad det er, som hr. LaRouche har inkorporeret i disse Fire Love.

Dette er ikke noget, der kun er vigtigt for den nationale scene; men dette er i færd med at udforme et paradigmeskifte, som i øjeblikket finder sted på den internationale scene. For to uger siden så vi det dramatiske skift, hvor Filippinerne, med præsident Duterte's besøg i Kina, ændrede sin kurs til at komme på linje med Kinas; hvor han siger, at han nu ændrer sit lands kurs i overensstemmelse med den ideologiske strømning i de eurasiske, allierede lande, der nu er i færd med at skabe et nyt, økonomisk paradigme. Vi så dette meget tydeligt i en tale, som den russiske præsident Vladimir Putin holdt ved Valdai-diskussionsklubbens årlige sammentræf 2016 i Sotji, Rusland. Vi vil gå nærmere i detaljer med dette, men Putins understregninger er meget klare, og jeg mener, at de omfatter nogle af de spørgsmål, vi vil diskutere i aften. For det første, faren ved NATO's/Obamas holdning, der nu har bragt os

i farlig nærhed af et udbrud af Tredje Verdenskrig; en krig, som ingen på den russiske side søger, som Putin gjorde det meget klart. Og ligeledes det presserende nødvendige, totalt nye, økonomiske paradigme for at slå bro over svælget mellem et lille antal meget rige Wall Street-spekulanter, og et meget stort antal fattigdomsramte, ikke alene mennesker, men hele nationer; og desuden, at bringe teknologisk fremskridt til alle og gøre dette til paradigmet for relationer nationerne imellem.

Vi vil komme ind på disse spørgsmål, men først og fremmest spørgsmålet om Glass-Steagall; nødvendigheden af at nedlukke det, der nu tydeligvis er det bankerotte Wall Street-regime, og spørgsmålet om, hvad der nødvendigvis må efterfølge denne nedlukning. De Fire Love efter Hamiltons principper, som hr. LaRouche har udarbejdet, er nu helt klart på dagsordenen, mener jeg. Jeg vil bede Jeffrey Steinberg lægge ud med en kort briefing om nogle af de spørgsmål, som vi har drøftet med hr. LaRouche i løbet af de seneste 24 timer, og dernæst kan vi fortsætte med en diskussion over implikationerne af disse udviklinger.

Jeffrey Steinberg: Der er fire eller fem ting, som jeg gerne vil sætte fokus på mht. signifikante, nye udviklinger blot siden sidste fredags webcast. For det første, som Matt netop påpegede, så holdt præsident Putin en meget magtfuld tale under den afsluttende session af Valdai-konferencen, der fandt sted i denne uge i Sotji, Rusland. Tilstede var repræsentanter fra hele verden, inkl. i hvert fald flere folk fra Kina. Jeg mener, at det, som præsident Putin gjorde, ikke så meget var at bryde ny jord, som det var at gøre det meget klart, at Rusland, og han selv, fuldt ud har helliget sig til at gå fremefter med samarbejdet med Kina og de andre BRIKS-lande om at virkeliggøre et nyt paradigme for relationerne nationalstaterne imellem. Dette nye paradigme er baseret på en politik for klar forebyggelse af krig, opbygget omkring kooperative økonomiske investeringer i store projekter –

inklusive betydelige fremskridt inden for videnskab, som inkluderer fremme af menneskets herredømme over rummet. På en vis måde forstærkede Putin det, vi så på BRIKS-topmødet for statsoverhoveder for nylig i Goa, Indien. Rusland er helt med her, og han pointerede meget klart, at det vestlige finanssystems kollaps er den hovedfaktor, der driver verden hen imod en ekstraordinært farlig situation, hvor der kunne komme et udbrud af en verdenskrig – endda en atomar verdenskrig – som følge af provokerende handlinger, der er affødt af desperation. Jeg mener, at dette er et af de elementer af det, der virkelig er forandret i løbet af denne seneste uge.

Jeg har tilbragt de seneste 48 timer – onsdag og torsdag i denne uge – med at deltage i en årlig konference i Washington, D.C., i det Nationale Råd for Amerikansk-arabiske Relationer. Der var omkring 1000 mennesker til stede dér, og der var stort fremmøde fra det diplomatiske samfund, især det arabiske, diplomatiske samfund; og fra den amerikanske erhvervssektor, der handler med Golfstaterne. Ved slutningen af konferencen, torsdag aften, var der en afsluttende hovedtale af general David Petraeus – tidligere chef for Centralkommandoen, og tidligere direktør for CIA. Han fremlagde en række meget dristige forslag, som desværre meget præcist faldt i tråd med den slags ting, vi har set komme fra Hillary Clinton og Clinton-kampagnen i hele denne præsidentvalgkamp. Det, som general Petraeus krævede, var både oprettelsen af sikkerhedszoner på suverænt, syrisk territorium, skabelsen af en flyveforbudszone over en stor del af syrisk territorium, og han opfordrede til, at USA skulle bruge både sø- og landbaserede krydsermissiler til at tilintetgøre det syriske luftvåben. Se, han sagde meget henkastet, at dette selvfølgelig fremkalder faren for en krig med Rusland; men det fejede han til side og sagde, at Vladimir Putin responderer til magt, og responderer til alvorlige trusler om magtanvendelse. Putin vil derfor, konfronteret med denne form for handlinger, trække sig, sagde Petraeus.

Vi taler her om, at amerikanske og russiske aktiver fra luftvåbnene, der engagerer sig på en meget afgrænset skueplads for handling, hvor vi hidtil har undgået en betydelig hændelse, der kunne have ført til generel krig, pga. en aftale om dekonfliktion (fælles forholdsregler, der skal sikre, at en optrapning pga. fejleregninger eller misforståelser ikke finder sted, -red.), som heldigvis stadig er i kraft mellem den amerikanskledede koalition på den ene side, og Rusland på den anden. Men det, der her foreslås, er en total omstødelse af denne politik. Vi ved, at dette er præcis, hvad Hillary Clinton kræver i sine egne taler i præsidentkampagnen. Der har været nylige undersøgelser, fremlagt på vegne af Clinton-kampagnen af Centret for en Ny Amerikansk Sikkerhed og Centret for Amerikansk Fremgang, der udtrykker noget nær den samme ekstremistiske holdning, som general Petraeus udtrykker i sine udtalelser. Faren for krig kan slet ikke undervurderes; og faktum er, at præsident Putin – i sin Valdai-tale – var meget klar omkring denne fare.

Se, med hensyn til det overordnede spørgsmål om, hvor umiddelbart forestående, nedsmeltningen af det transatlantiske finanssystem er, så sidder alle virkelig på kanten af deres stol over det faktum, at det amerikanske Justitsministerium og Deutsche Bank stadig befinder sig i en afparering frem og tilbage og endnu ikke er nået frem til en beslutning omkring den foreslåede bøde på 14 mia. euro for Deutsche Banks kriminelle aktivitet under krisen omkring værdipapirer med sikkerhed i ejendomspapirer, som var forløber for krisen med nedsmeltningen i 2008. Deutsche Bank befinder sig på randen af kollaps; dette anerkendes bredt. De førende, tyske finansmedier, med *Handelsblatt* i spidsen, skriver om dette stort set hver eneste dag. Vi ved, at det italienske banksystem også befinder sig på randen af nedsmeltning, med lån, der ikke giver afkast (insolvente lån), til nominelt 360 mia. euro på regnskaberne i de store, italienske banker. Så det er absolut sandt, at vi befinder os på den yderste kant af en potentiel finansiel nedsmeltning, der er langt værre end

Lehman Brothers i 2008.

Det er i denne sammenhæng, at, mener jeg, det er meget vigtigt at mærke sig den kendsgerning, at Donald Trump tidligere på ugen holdt en tale i Charlotte, North Carolina, hvor han udtrykkeligt krævede, at man implementerede en Glass-Steagall for det 21. århundrede. Han advarede også om, at, hvis Hillary Clinton bliver valgt til præsident, vokser chancerne for, at vi meget snart vil stå over for Tredje Verdenskrig, enormt; og han nævnte begivenhederne i Syrien, som jeg allerede har omtalt, som en slags hovedelement i denne situation. Mange mennesker klør sig i hovedet og siger, hvor kom dette fra, mht., at Trump pludselig går ind for Glass-Steagall? Det er kun 12 dage før præsidentvalget, at han kommer med denne tale.

Jeg fik mulighed for at tale med nogen, der har været involveret i Washington-politik som en slags insider i meget lang tid; og det var hans anskuelse, at han havde forventet, at noget i denne retning ville komme fra Trump-kampagnen, fra Donald Trump. Det kunne have været mere effektivt, hvis det var sket i september, men hvad enten han er opportunistisk, eller han reelt mener det alvorligt, så er det en kendsgerning, at spørgsmålet om Glass-Steagall nu er blevet gen-indsprøjtet i præsidentvalget i en afgørende form for nedtælling til den 8. november. Og der er faktisk ingen ulemper forbundet med dette; uanset, hvad resultatet af valget bliver, så er Glass-Steagall et afgørende, politisk spørgsmål, der omgående må implementeres. Det er første skridt i hr. LaRouches Fire Hovedlove, udtrykkeligt baseret på de fire hovedrapporter til Kongressen, som Alexander Hamilton skrev, da han var finansminister. Vi søger altså tilbage til en politik, der har en mangeårig historie for beviselig succes. Donald Trump udbrød ikke bare lige pludselig, »Lad os få Glass-Steagall«. Ifølge beretninger fra mennesker, der fulgte denne tale på tæt hold nede i Charlotte, så var dette den mest gennemkomponerede og velorganiserede tale i hele hans præsidentkampagne. I et Tv-interview med Fox den næste morgen

bekræftede Wilbur Ross, der tilhører en gruppe af »milliardærer«, som udgør Trumps økonomiske hovedrådgivere, den pointe, som Trump kom med dagen før i Charlotte. Her følger et kort uddrag af ordvekslingen mellem Fox News' Maria Bartolino og Wilbur Ross:

Bartolino: I går krævede Donald Trump en version for det 21. århundrede af Glass/Steagall-loven fra 1933, der kræver en opdeling mellem kommerciel bankvirksomhed og investeringsbankvirksomhed. Fortæl os om dette, for vi ved alle, hvad Dodd/Frank-loven har gjort ved sektoren for finansielle tjenesteydelser; og det er blevet vanskeligere at låne penge. Det er blevet ét af spørgsmålene i denne økonomi. Fortæl mig om en Glass/Steagall-version for det 21. århundrede.

Ross var fuldstændig klar og på det rene med det, som Trump refererede til aftenen før. Han sagde:

Ross: Altså, bankerne. Det er ikke så meget det, at de er for store; det drejer sig om, at de er for komplekse. For komplekse, og for komplicerede internt. Tænk over, hvor meget storbankerne – man må kende alt til verdens geografi; man må kende hver eneste obskure form for produkt på derivatmarkedet. Det er en voldsomt stor menu for en person at absorbere. Vi mener, at det kunne være bedre for bankerne at holde sig til udlån, og, i stedet for at indføre flere restriktioner på pengeudlån, at gøre det lettere for dem at udstede lån. Tænk over det. Når man lægger sag an mod bankerne hver dag for de lån, de udstedte dagen før, så er det ikke måden at opmuntre dem til at udstede nye lån. De er i færd med at gøre bankerne pistol-sky.

Dernæst spørger hun, »Siger du, at der bør være mere opdeling?«

Ross: Jeg mener, at det, der er vigtigt, er fornuftig regulering frem for regulering for reguleringens skyld. Når

man tænker efter, med alle disse bøder for subprime-udlån, kan du nævne en eneste person, der nogensinde er blevet sat ud af sit hus, som ikke rent faktisk havde et huslån, og som ikke var bagud med sine betalinger på lånet og fortjente at blive sat ud? Der er ikke et eneste tilfælde, hvor dette er blevet bevist, så det er altså strafferegulering, det er straffelovgivning snarere, end det er noget, der er fornuftigt.

Dette var helt klart ikke bare et slag ud i den tomme luft. Vi ved ikke, om dette er en seriøs forpligtelse til denne politik. Men vi ved, at der er massiv folkelig opbakning til Glass-Steagall. Det er derfor, det endte i både det Demokratiske og det Republikanske partiprogram. Vi ved, at der fandt en intern kamp sted i Hillary Clintons kampagne, hvor flere af hendes hovedrådgivere indtrængende opfordrede hende til også offentligt at støtte Glass-Steagall, hvilket hun nægtede at gøre. Bernie Sanders' tilhængere, Elizabeth Warrens tilhængere, de, der er det Demokratiske Partis kernevælgere, er lige så ubøjelige mht. behovet for Glass-Steagall, som nogle på den Republikanske side.

Så spørgsmålet er, at dette nu er lagt direkte frem på bordet. Vi er i de sidste ti dage før præsidentvalget, og øjeblikket er derfor inde til at vinde dette spørgsmål, meget aggressivt, og til, at Kongressen tager dette spørgsmål op som sin første regulære forretningshandling, når den vender tilbage efter valget den 8. november, uanset udfaldet. Mandatet foreligger. Det er nu et fundamentalt spørgsmål i den præsidentielle debat i disse sidste dage. Igen, hvad enten Trump er seriøs om det her, eller det var et politisk stunt, så er spørgsmålet ikke desto mindre blevet særdeles markant indsprøjtet i denne præsidentkampagnes slutfase, og der er ingen bagside ved, at dette er sket.

Ogden: Hr. LaRouches ideer er meget magtfulde, og de står for sig selv. Hr. LaRouche responderede ikke på tidernes skiften. Han har i årevis været meget, meget klar mht. den *presserende* nødvendighed af Glass-Steagall og har forudsagt, at vi faktisk

igen ville komme til dette punkt. Deutsche Bank er ved at nedsmelte. Det er værre end Lehman Brothers i 2008. Det faktum, at Glass-Steagall ikke blev genindført, som hr. LaRouche krævede, umiddelbart efter sammenbruddet i 2008, er det, der har bragt os til dette punkt. Kesha [Rogers] var involveret i en højt profileret kampagne til Senatet og flere højt profilerede kampagner til Repræsentanternes Hus. Andre medlemmer af LaRouchePAC Policy Committee stillede også op til valg til Kongressen for fire og seks år siden, på et Glass/Steagall-valgprogram, og gjorde dette til det afgørende, nationale spørgsmål. I det omfang, hvor der har været nogen seriøse diskussioner i denne præsidentkampagne, så har det været omkring spørgsmålet om Glass-Steagall. Det blev bragt på bane i den Demokratiske debat af to kandidater – Martin O'Malley, og også Bernie Sanders; Hillary Clinton sagde »Nej!«.

Dette er nu det *afgørende* spørgsmål. Og som du sagde, Jeff, så viser det, at der er en *overvældende* folkelig opbakning: og begge partiprogrammer. Vi har nu en situation, hvor genindførelsen af Glass-Steagall i bogstavelig forstand er fremherskende i hele verden. Det ville være tragisk, hvis Kongressen ikke omgående griber til handling for at genindføre loven – vent ikke på den officielle indsættelse [af den nye præsident] – omgående, ved Kongressens tilbagevenden til Washington. Glass-Steagall må ubetinget genindføres, for, hvis vi venter, og Deutsche Bank eller én af disse andre banker nedsmelter, så kan jeg garantere jer for, at vi befinder os i en langt værre situation end den, vi befandt os i, i sammenbruddet i 2008.

Så jeg mener, at det afgørende spørgsmål er lagt frem. Nødvendigheden af de dybtgående principper efter Hamilton – som hr. LaRouche har gjort meget klart – står for sig selv. Det er ikke et spørgsmål om, at nogen har erklæret Lyndon LaRouches [love for] gyldige; spørgsmålet er, at Lyndon LaRouches ideer står for sig selv, og har udgjort de afgørende

spørgsmål, og nu har nået et punkt, hvor det er et indiskutabelt verdensledende spørgsmål – og det punkt, hvorfra det ikke er muligt at vende tilbage, kommer meget snart, med mindre man handler på disse ideer.

*Hele webcastet, med engelsk udskrift, kan høres/læses her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=15628>*

Lyndon LaRouche: Vi må have Alexander Hamiltons politik i et nyt udtryk for moderne tid

INKL. SÆRTRYK AF ARTIKLEN 'NYT KREDITSYSTEM'.

Lyndon LaRouche udtalte følgende til LaRouchePAC's Komite for Politisk Strategi den 17. oktober, 2016, med henvisning til præsidentvalget:

Der er en politik: Alexander Hamiltons politik, som den udtrykkes nu, i moderne form; det er, hvad vi vil have. Brug mit navn for at understrege Alexander Hamiltons navn som den person, der bør være den retningsangivende person for hele nationen. Jeg kan udrede det klart; det kan jeg gøre – jeg ved, hvordan det skal gøres. Det gør de fleste mennesker ikke; de hænger fast i fortolkninger.

Han var den ledende skikkelse i amerikansk historie, i dens tidligste del. Og i det tyvende århundrede har jeg været en ledende skikkelse i USA. Jeg siger nu, at Alexander Hamiltons

lov, udtrykt i det følgende, i mine **Fire Love**, er det, der må gøres for nationen.

Vi har allerede politikken nedfældet, for vi har loven, der blev fremsat i mit navn for mere end to år siden. Dette er den lov, som bør være den retningsangivende lov, der bestemmer loven for USA som sådan.

Sig Alexander Hamilton; og Hamiltons lov og præstationer er de ting, vi peger på – dernæst bruger vi, hvad jeg har gjort, for lidt over to år siden. Jeg definerede [disse love] *på ny*, hvilket ingen anden person har gjort, undtagen i mit navn. Det er sådan, man skal se på det.

Det, jeg sagde, er meget enkelt. I 2014 fremlagde jeg en sag, den politiske sag, for USA's folk. Det var, hvad jeg gjorde. Ingen anden havde gjort nøjagtig, hvad jeg gjorde. Men jeg har imidlertid ingen garanti for at løbe omkring på ubestemt tid. Pointen er simpelt hen at få en politik, en politik, der i dette tilfælde har eksisteret, og dette skal fremlægges *som politikken*. Det er ikke et spørgsmål om personer som sådan, det er et spørgsmål om at fastslå politikken. Det, jeg gjorde for over to år siden, er nøjagtig, hvad politikken bør være. Hverken mere eller mindre.

Jeg var den person, der fastlagde de »Fire Love«. Og jeg fremsætter disse love som en korrektion, for at korrigere og fjerne de fejltagelser, som er blevet opretholdt eller indført. Og som er fejltagelser. Med andre ord, så er det politikken, der er taget under overvejelse. Og politikken har en tilhænger. Jeg er den eneste, der udfærdigede erklæringen om Alexander Hamiltons love, som jeg fastlagde dem for over to år siden. Og denne proces trodser alle de former for mismask, som på det seneste har været i valgprocessen. Punktum.

Jeg har her fremlagt en erklæring. Denne erklæring har sin egen, unikke karakteristik. Det er *denne* fremgangsmåde, der kunne vinde sagen. Det væsentlige er, at USA blev grundlagt på

love, der blev skabt af Alexander Hamilton. I den nylige periode af mit liv har jeg været en ledende person med hensyn til at fremlægge dette princip. Man må udtrykke det på en meget ligefrem måde. De love, som vi ønsker at have, er de reformlove, som jeg introducerede på vegne af Alexander Hamilton. Det er måden at gøre det på. Og dette kunne være en lov, som alle nationer kan tage op og anvende.

Ideen var, at Alexander Hamilton var den person, der fastlagde det princip, som USA's love bør hvile på. Og det blev ved navn fremlagt af mig, i den lov, som jeg introducerede for at blive praktiseret som sådan.

Jeg har instrueret kandidatemnerne i det argument, at Alexander Hamiltons program, som defineret i en fornyet form – at det er det, der må introduceres. Så enkelt er det. Planeten har brug for retningslinjer med hensyn til lov. Denne lov må anses for at være den retningsangivende lov, som er Alexander Hamiltons politik, som jeg har tilrådet nationen at praktisere. Det er en løsning, som vil virke.

NYT KREDITSYSTEM

*Denne artikel er et særtryk af et indlæg fra **Schiller Instituttets valgavis nr. 16, efteråret 2013.***

Grundlaget for et samfunds udvikling er ikke penge, men kredit. I det unge USA sørgede finansminister Alexander Hamilton for etableringen af et kreditsystem, så det valutafattige og gældsplagede USA kunne opbygge sin realøkonomi. På afgørende tidspunkter i USA's historie er man gået tilbage til et sådant kreditsystem for at få nationen på ret kurs.

Danmark kunne på lignende vis skabe billig, rigelig kredit til investeringer i infrastruktur og samfundsøkonomien.

Efter at vi gennem en Glass/Steagall-banksanering har ophævet statens forpligtelse til at indfri bank- og finansverdenens spillegæld for hundrede af mia. af kr. – og fjernet denne gæld fra bankernes regnskaber – vil de tilbageværende værdier i bankerne ikke være tilstrækkelige til at skabe den nødvendige kredit, som økonomien behøver for at fungere. Vi må derfor skabe en ny kilde til kredit. Det kan ske ved en overgang fra det nuværende monetære system til den form for kreditsystem, der, under ledelse af det unge geni Alexander Hamilton, var den afgørende kilde til USA's transformation fra en samling gældsatte kolonier til en supermagt. Det var det amerikanske kreditsystem, der, på trods af, at det undervejs blev saboteret en stor del af tiden, sikrede USA's overlevelse og udvikling. Genindførelsen af dette kreditsystem er ikke blot en absolut nødvendighed, hvis USA skal overleve i dag, men er også et vigtigt forbillede for Danmark og Europa, hvis vi ønsker en lys fremtid, der ikke er afhængig af private finansinteresser og finansmarkedernes velvilje, men som i stedet giver os og andre nationer suverænitet og den frie vilje til at bestemme vor egen skæbne. Det amerikanske kreditsystem er dog en af de bedst bevarede hemmeligheder i såvel offentligheden som den økonomiske faglitteratur i dag, og vi vil derfor i det følgende give et indblik i afgørende aspekter af systemet og de perioder, hvor det, med stor fremgang som resultat, har været anvendt i amerikansk historie.

USA's første nationalbank

Inden for rammerne af et kreditsystem som det, USA's første finansminister Hamilton satte i værk i USA's tidlige år, er finanssystemet knyttet til den fysiske økonomi og gør det derved muligt at styre nationens opbygning med sigte på den fremtidige velstand og produktion. Dette gjorde det muligt for de amerikanske kolonier at sikre USA's faktiske økonomiske uafhængighed, da man havde vundet kampen for sin politiske løsrivelse fra

Det britiske Imperium, i stedet for blot at have politisk uafhængighed af navn. For de amerikanske, grundlæggende fædre betød national suverænitet ikke blot evnen til at drive udenlandsk aggression tilbage og sikre de nationale grænser; det krævede etableringen af et økonomisk system, der var i stand til at sikre den fortsatte udvikling af nationen og dens befolkning ved at begunstige stigningen i arbejdskraftens produktive evne gennem en nationalbank. Allerede i 1781, før krigen slutning, skrev Hamilton til Robert Morris, den finansielle tilsynsførende for Den kontinentale Kongres, og forklarede sin idé: »En Nationalbanks tilbøjelighed er at forøge offentlig og privat kredit. Industri forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og håndværk blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang. Den forvandler begge parter rigdom og indflydelse til en kommerciel kanal til gensidig nytte, der må tilbyde fordele, der er uvurderlige; der mangler et omsætningsmiddel, som denne plan yder gennem en form for skabende evne, der konverterer det, der således skabes, til et reelt og virkningsfuldt handelsinstrument. Det er udelukkende gennem en nationalbank, at vi finder bestanddelene til en sund, solid og gavnlig kredit med sikkerhed i værdipapirer.« Ved Uafhængighedskrigens slutning var den nyligt etablerede nation bankerot. En stor del af koloniernes fysiske økonomi var blevet ødelagt af kampene, og både den nationale regering og staterne befandt sig i en gældsklemme. Alene renterne på den totale gæld beløb sig til mere end hele den indkomst, der forudsås at stå til rådighed for den føderale regering. Akkumuleringen af denne gæld, oven i den fysiske ødelæggelse, frembød en bister udsigt for den nyligt uafhængige nation og en umiddelbar trussel om landets disintegration, eller endog generobring. Det var umuligt for den nye nation, med den utilstrækkelige magt, som var bevilget Kongressen i Konføderationens Lovparagraffer, at etablere et kreditsystem for at fremme en voksende nationaløkonomi med henblik på at honorere gælden. Robert Morris, Alexander Hamilton, James Wilson, Gouverneur Morris, Benjamin Franklin, George Washington og andre af USA's

grundlæggere var enige om, at en ny forfatning var påkrævet, som gav den nationale regering magt til at fuldføre de mål, der var skitseret i Uafhængighedserklæringen. Idet han som finansminister anvendte den nye forfatnings magt, omsatte Hamilton sin idé om kredit i praksis, som således gjorde det muligt at løse den tilsyneladende uløselige krise, hvor USA kun havde en masse gæld i stedet for det guld og sølv, der normalt var grundlaget for en valuta. Han udtænkte en plan for at sætte nationens aktive kapital fra landbrug og industri i arbejde, ved at skabe et finanssystem og en valuta, der var baseret på den fremtidige produktion, snarere end på guld, sølv og monetaristisk gæld. Hamilton arrangerede overførslen af de forskellige koloniernes gæld til det føderale regnskab og forenede den således som en samlet national gæld samtidig med, at han skabte muligheden for, at den kunne honoreres ved at blive knyttet sammen med kredit til nye fysiske investeringer. Begrebet gæld blev således redefineret som værende ikke blot monetaristisk gæld, men gæld blev en del af en proces, gennem hvilken investering i fremtiden skabte nye kilder til rigdom og hermed midlerne til at tilbagebetale denne investering – med andre ord: Det blev en gæld til fremtiden i stedet for en gæld til fortiden. Under Hamiltons kreditsystem blev den nationale gæld til en kapitalpulje, på grundlag af hvilken man kunne investere i opbygningen af den fysiske økonomi. Det, der kunne have været en forbandelse, blev til en velsignelse. Hamiltons system etablerede det princip, at økonomiens og valutaens værdi blev fastsat på baggrund af den produktivitet, der fremkom ved den fremtidige effekt af kreditten, snarere end de akkumulerede værdier fra fortiden. Benjamin Franklins hensigt om en papirvaluta, der var i overensstemmelse med den produktive omsætning, blev virkeliggjort gennem nationalbankens brug af en kreditvaluta. Det essentielle princip i kreditsystemet var ikke anvendelsen af pengesedler i stedet for guld og sølv, men snarere, at man førte en politik for udviklingen af hele den nationale økonomi, hvor den samlede nationaløkonomis produktive evne derfor understøttede valutaen, da valutaen blev en afspejling

af den fremtidige økonomiske vækst.

Fysisk produktivitet

Hamilton skrev i sin »Rapport om Produktion« fra 1791 til Kongressen om virkningerne af sit system: »Det nye system fungerer som en ny kraft til industrifremstilling; det har, inden for visse rammer, en tendens til at forøge den reelle rigdom i et samfund, på samme måde som penge, som en driftig landmand låner til investering i forbedringer af sit landbrug, sluttelig vil tilføre ham reel rigdom.« Hamiltons kreditbaserede valuta satte hele landets aktive kapital i bevægelse. Idet han reflekterede over det system, som han havde konstrueret, skrev han i sin endelige »Rapport om Offentlig Kredit« i 1795: »Offentlig kredit ... er en af hoveddrivkræfterne bag nyttig foretagsomhed og lokale forbedringer. Som erstatning for kapital er det lidt mindre nyttigt end guld og sølv, inden for landbrug, handel, produktionsvirksomhed og håndværk ... En person ønsker at gå i gang med at opdyrke et stykke land; han køber på kredit, og med tiden betaler han købsprisen med produkterne af den jord, som hans arbejdskraft har forbedret. En anden etablerer sig inden for handel; med en kredit med sikkerhed i hans retskafne karakter søger han, og finder ofte, midlerne til, med tiden, at blive en rig handelsmand. En tredje starter en forretning som fabrikant eller håndværker; han er dygtig, men har ingen penge. Det er ved hjælp af kredit, at han bliver i stand til at skaffe værktøjet, materialerne og selv det udkomme, som han behøver, indtil hans virksomhed har forsynet ham med kapital; og selv da skaffer han, fra en etableret og for øget kredit, midlerne til at udvide sine foretagender.« I Hamiltons »Rapport om Produktion« stadfæstede han det essentielle, økonomiske princip som et fysisk system for produktivitet. Den primære værdimåler er ikke kapital, men de intellektuelle evner, som forøger arbejdskraftens produktive evne. Ligesom Winthrop, Mather og Franklin før ham anskuede Hamilton ikke valuta som rigdom i sig selv, men som regeringens

forfatningsmæssige forpligtelse til at fremme videnskabelig opfindsomhed og iværksætterånd. Målet for kreditsystemet var ikke at producere med det formål at få penge, men at bruge kredit som middel til at øge arbejdskraftens produktive evne. Nøglen til Hamiltons løsning var hans enestående forståelse af, at sand rigdom ikke findes i penge. Som han fastslår det: »Produktionen forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og produktionsvirksomhed blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang.« Det var dette, og kun dette, der gav USA's papirvaluta en kreditfunktion.

John Quincy Adams

På trods af succesen med kreditsystemet i USA's første år, lykkedes det efterfølgende for de private finansielle interesser, med centrum i Det britiske Imperium, der afskyede denne konkurrent til deres magt over økonomien, at få svækket kreditsystemet og dets tilførsel af kredit til opbygning af den nationale velstand. Da den første nationalbanks charter udløb i 1811 blev det ikke fornyet, og selv om en ny nationalbank blev etableret i 1816, så kom USA's økonomiske genrejsning først, da Nicholas Biddle blev chef for nationalbanken i 1823. Biddle var glødende tilhænger af Hamiltons idéer og arbejdede under ledelse af økonomen Mathew Carey på at genoprette USA's valuta og fysiske økonomi efter spekulationens hærgen. Under hans ledelse af nationalbanken, som tidligere under Hamiltons, indgik man fremtidsorienterede kreditaftaler snarere end at omsætte den fremtidige, potentielle rigdom til penge til nutidige betalinger. Det var Biddles princip at beskytte og nære økonomiens langsigtede virksomhed, snarere end at tillade den at blive offer for krav om omgående betaling, især betaling i guld og sølv. Landets økonomi blev i stand til at vokse i forhold til sin potentielle produktionsevne, snarere end gennem kunstig kontrol. Under Biddles embedstid fremmede

Banken, hvad der skulle vise sig at blive en af de mest

teknologisk eksplosive perioder i amerikansk historie. I 1824 gennemførte formanden for Repræsentanternes Hus, Henry Clay, en lov om beskyttelsestold for at beskytte amerikansk produktion, sammen med General Surveying Act (Loven om landopmåling), som bemyndigede anvendelsen af personel fra den amerikanske hær til bygning af civile ingeniørprojekter. Med disse love på plads, og med Biddle som bankens leder, var jorden gødet for John Quincy Adams, der blev valgt som præsident i 1825. Før 1820 var der ikke en eneste jernbane, kun få kanaler, en jernindustri, der var brudt sammen, ingen moderne fabrikker af betydning, ingen udnyttelse af dampkraft til industriformål, kun maskiner af træ i fabrikkerne og stort set ingen offentlige skoler. John Quincy Adams' præsidentskab forandrede alt. Man begyndte at bygge kanaler og veje i forceret tempo, hvilket åbnede for bosættelser i den vestlige del af Amerika. Kulminer blev udbygget med byområder, hvilket skabte de store industribyer i Midtvesten. Jernindustrien blev genfødt under toldbeskyttelse, efter mere end et århundredes undertrykkelse siden lukningen af Saugus-jernværket. Tusinder af kilometer af jernbaner blev bygget, med ingeniører fra militærakademiet i West Point som konstruktører af den store Baltimore- og Ohio-jernbane. Seks andre jernbanelinjer blev ligeledes planlagt og udarbejdet. Finansieringen og planlægningen af disse foretagender blev koordineret med føderale, delstats- og lokale myndigheder og USA's nationalbank, der fremmede og styrede hele det nationale program og koordinerede både den offentlige og private, finansielle investering i infrastruktur og industri. Efterhånden som mere landbrugsjord blev opdyrket, flere fabrikker blev etableret og flere transportnetværk til transport af landbrugsvarer og kul til fabrikkerne blev fuldført, steg mængden af bankkredit, der kunne sættes i omløb, proportionelt, idet den først fordobledes og siden tredobledes i løbet af dette årti. Under kreditsystemets korrekte funktion forvandlede betydningen af gæld. Delstaternes gæld for infrastruktur var ikke længere blot en monetaristisk forpligtelse, men blev betalt af den fremtidige

udvikling af industrier. Den gæld, der skabtes til forbedringer i landet, og personlig gæld inden for landbrug og produktion, var ganske enkelt en del af den voksende økonomi under kreditsystemet. De stater, der havde påtaget sig stor gæld for kanaler og veje, planlagde udviklingen af jern- og kulindustrier og nye transportveje for de nye landområders produktion. Disse nyligt udviklede landområder og industrier langs med infrastrukturvejene forøgede indtægterne til op imod ti gange mere end den oprindelige investering.

Påtvungen monetarisme

På trods af den utrolige fremgang under denne genetablering af kreditsystemet lykkedes det Det britiske Imperium, ved hjælp af den yderst effektive britiske agent Aaron Burr og en effektiv brug af pressen, samt en del-og-hersk-praksis i det politiske liv, at skabe et katastrofalt skifte i USA's udvikling. Burr fik etableret en alliance mellem slaveejer-interesserne i syd og finanskredsene under ledelse af Martin Van Buren i nord. Denne alliance fik, ved brug af effektiv populisme, Andrew Jackson indsat som præsident. Under Jackson-administrationen blev der iværksat en intens kampagne for at forære alle statens værdier til forskellige interessegrupper, og efterfølgende brugte man alle lovlige og ulovlige midler for at få stoppet nationalbanken og dens velstandsskabende vækstpolitik. Jackson-administrationens tiltag lykkedes med at få kollapsede kreditsystemet og fremprovokerede »Panikken i 1837«, som ledte til en årelang depression. »Markedslovene« fortrængte det almene vel. Den efterfølgende Van Buren-regering krævede betaling af gæld i nutiden, uanset de fremtidige omkostninger og spildet i fortiden. Gyldige kreditaftaler blev angrebet som ødselhed og årsag til krisen på trods af, at krisen i virkeligheden var skabt med overlæg af dem, der havde styret Jackson-regeringen. Kredit blev erstattet af nedskæringer som middel til at berolige »markedet«, med gældens »rigtige« niveau bestemt på basis af et monetært snarere end et fysisk grundlag. Man prædikede den

falske doktrin, at markedet selv ville frembringe det rette udbud og den rette efterspørgsel af produktion uden et overordnet program for nationsopbygning. Snarere end at blive hyldet som en stor Demokrat og »en mand af folket«, bør Jacksons brutale ødelæggelse af nationalbanken ses som et af de største forræderier, der er begået i USA's historie.

✖ Abraham Lincoln

Da Abraham Lincoln blev præsident i 1860, var der, aftenen før sydstaternes løsrivelse, ikke færre end syv tusind forskellige valutaer i omløb i USA – en nation, der var håbløst splittet, og hvor Hamiltons forfatningsmæssige føderation næsten var gået tabt. For at redde Unionen var det nødvendigt at genoprette det nationale bank-system. Med de private New York-bankers tiltag for at afskære strømmen af indtægter til finansministeriet ved at ophøre med at købe statsobligationer og blokere for aftaler om udenlandske lån, kom finansministeriets pengesedler i miskredit, hvilket forårsagede en blokering af tilgængelig kredit. For at udmanøvrere denne finansielle krigsførelse imod nationen og finansiere den krig, der skulle redde republikken, etablerede Lincoln en ny, national kilde til kredit. Legal Tender Act (Loven om Lovligt Betalingsmiddel) fra 1862 bemyndigede udstedelsen af »USA's pengesedler« (eller »greenbacks«) med det formål at »finansiere USA's varierende gæld«. Med Kongressens vedtagelse af denne lov tog regeringen atter kontrol over den nationale valuta. Lincolns økonomiske rådgiver Henry Carey gjorde forbindelsen til den tidligere nationalbank tydelig, idet han i 1868 skrev: »USA's nationalbank gav os ikke en møntvaluta; dens sedler var gangbare næsten pga. samme grundlæggende hypotese, der har gjort de udstedte, lovlige betalingsmidler (under Legal Tender Act) anvendelige.« Lincoln tredoblede statsudgifterne for at finansiere krigen, idet han udstedte 450 millioner i greenbacks. Samtidig gik han i gang med at fjerne de tusinder af separate – og ofte falske – valutaer gennem en

reorganisering af national bankpraksis. En stribe love konverterede delstatsbanker til nationale, forenede, lovregulerede enheder, der tillod koordineringen af et nationalt banksystem, som kunne udstede national kredit. Dette landsdækkende banksystem blev grundlaget for genetableringen af en enkelt valuta og genindførte således den af forfatningen bemyndigede føderale kontrol over nationens valuta og finansforhold. Således lykkedes det faktisk for Lincoln at få princippet om offentlig kredit og om en national bank til at genopstå. Men systemet med national kredit kom, som tidligere under Jackson og Van Buren, atter under angreb fra den efterfølgende Andrew Jackson-regering. Finansminister Hugh McCulloch, i samarbejde med den britiske agent og Lincoln-desertør David Wells, indskrænkede helt unødvendigt Lincolns legale betalingsmiddel, i modstrid med industriens faktiske formåen og behov. Den efterfølgende økonomiske krise i 1870'erne, såvel som alle de efterfølgende kriser, som f.eks. efter mordet på præsident McKinley, i perioden 1929 – 1932 samt i dag, forårsagedes af den overlagte ødelæggelse af industriøkonomien og det dermed forbundne kreditsystem.

Franklin Roosevelt

☒ Mordet på Lincoln blev efterfulgt af mordene på to andre nationalistiske præsidenter, James Garfield i 1881 og William McKinley i 1901. Arven efter Hamilton gik atter tabt, og under præsident Wilson blev ethvert tilbageværende levn efter et nationalt banksystem erstattet af det forfatningsstridige føderale banksystem, Federal Reserve. Langtidsinvesteringer i nationens fremtidige udvikling blev i stigende grad fortrængt af en kultur med hasardspil og vild spekulation. Denne boble eksploderede i krakket i 1929, der markerede den værste depression, som nationen nogen sinde havde stået overfor. Aftenen før Roosevelts indsættelse var arbejdsløsheden på over 20 %, to tredjedele af staterne havde truffet nødforanstaltninger for at lukke deres banker, og industriproduktionen var det halve af, hvad den havde været

før krakket. Man kan lære en afgørende lektie af Franklin Roosevelts tilnærmelse til kreditprincippet under USA's første nationalbank. Roosevelt var nødt til ikke blot at reorganisere bankerne, men også etablere et princip om kredit, som ellers ikke eksisterede. Hans regering reorganiserede bankerne, ikke for bankernes skyld som sådan, men for at gøre dem i stand til at operere i den nye sammenhæng med princippet om kredit, som han tilsigtede, med en plan for »Kreditinstitutioner for Industri«, der sluttelig blev til den udvidede Reconstruction Finance Corporation (RFC). Roosevelt anvendte RFC, der var blevet skabt under Hoover for at indfri finansielle institutioner, som et surrogat for en nationalbank, idet han udvidede den kraftigt til sluttelig at yde kredit for, hvad der svarer til en billion dollars i nutidige tal. RFC og lignende tiltag fremskaffede finansieringen til de store projekter på Roosevelts tid, der gennemførtes af sådanne institutioner som Public Works Administration, Works Progress Administration, Rural Electrification Administration og Tennessee Valley Authority (TVA), som sammenlagt gav beskæftigelse til millioner af amerikanere og dramatisk for øgede nationens produktive evne gennem forbedringer i adgangen til elektricitet, navigation, landbrugsuddannelse, ferskvand og transport. Disse projekter kunne ikke være blevet finansieret ved at tage lån og sælge obligationer i et klima med alvorlig økonomisk depression. Regeringen greb snarere ind for at sikre, at projekter, hvis fysiske, produktive resultater mere end ville opveje omkostningerne ved deres konstruktion, ikke blev forhindret på grund af manglen på tilgængelig kapital, der var nødvendig for deres gennemførelse. RFC-udlån og TVA-lån blev både direkte tilbagebetalt, og kom også indirekte mangefold tilbage gennem statens øgede skatteindtægter, som et resultat af den forøgede produktivitet. Ved at kanalisere kredit over til specifikke projekter var Roosevelt i stand til at sikre, at kredit gik til projekter, som ville give indtægter, snarere end blot at give statslån og hjælp til banksektoren generelt, som præsident Hoover havde gjort det. Roosevelt opnåede et

fungerende kreditsystem, hvor en stigende mængde af finanssystemet var knyttet til realøkonomien snarere end til bankerne. De fysiske fremskridt opbyggede den industrielle styrke, der senere gjorde det muligt at imødekomme den omfattende forsyningsmæssige logistik, der var nødvendig for at vinde Anden Verdenskrig. Det ville ikke have været muligt uden Roosevelts tilbagevenden til den amerikanske tradition for et nationalt kreditsystem.

Kreditsystem i dag

USA's økonomi er i de fem årtier, der er gået siden mordet på præsident Kennedy i 1963, blevet lagt i ruiner gennem et skifte fra en national strategi for økonomisk udvikling og promovering af videnskab og teknologisk fremskridt, til en politik, hvor private finansinteresser får lov til at diktere den økonomiske udvikling. Det har nået punktet, hvor Detroit's nylige bankerot blot er symbolet på, hvad der venter mange andre byer og delstater. Ligeledes er USA som nation fanget i en gældsfælde, som man kun kan komme ud af, hvis man genindfører Glass-Steagall og vender tilbage til sit oprindelige kreditsystem, som man har gjort det på afgørende tidspunkter gennem de seneste 230 år. Men USA er ikke det eneste land, der lider under årtiers monetaristisk dårskab. Det gør størstedelen af den vestlige verden også – Danmark inklusive. Vi må derfor lære af det amerikanske kreditsystem, så vi kan skabe vor egen version af det og dermed sikre, at vi tager magten over vor skæbne ud af hænderne på finansverdenens private finansielle interesser og lægger den tilbage, hvor den hører hjemme: I hænderne på folkevalgte politikere og institutioner, der er underlagt vor nationale kontrol, og som har til formål at sikre det almene vel for såvel os i dag, som for de mange generationer, der forhåbentlig vil følge efter.

Skab kreditter gennem Nationalbanken

Det danske folketing bør vedtage en ny lov, der bemyndiger Nationalbanken til at udstede op til 500 milliarder kroner i nationale kreditter[1], der udlånes til en rente, der kun marginalt overstiger den nationale inflation. Kreditterne kan udlånes til følgende kategorier af projekter:

1) Større infrastrukturprojekter.

Det kan være statsejede, brugerbetalte broprojekter, som f.eks. bygningen af Femern Bæltforbindelsen, Kattegatforbindelsen og Helsingør/Helsingborg-tunnelen. Det kan også være motorveje, jernbaner eller magnettogbaner, samt hospitaler og læreanstalter.

2) Opbygning af højteknologisk potentiale.

Opbygning af produktionssektorer i Danmark, der gør brug af ny teknologi og derigennem skaber et potentiale for øget fremtidig højteknologisk eksport. Det kan f.eks. være opbygningen af en dansk produktion af kernekraftværker, fusionskraftværker eller anden produktion, der involverer kernefysisk forskning og rumforskning. Forskning og produktion af brintbiler og brændselscelleteknologi. Udviklingen af nye keramiske materialer, superledere, nanoteknologi etc.

3) Kredit til nye anlægsinvesteringer i industri og landbrug.

Nationalbanken vil udstede kreditterne og udbetale dem, efterhånden som de behøves for opbygningen af de forskellige projekter. Projekter af type 1 vil have en tilbagebetalingstid på op til 30-50 år. Disse lån vil administreres direkte af Nationalbanken. Lån af type 2 og 3 vil administreres gennem de lokale banker på vegne af nationalbanken. Kunder, der måtte ønske lån af type 2 og 3, retter henvendelse til deres lokale pengeinstitut, der sammen med kunden laver en plan for projektet. Banken sender så en ansøgning til en kreditkomité under Nationalbanken, der bevilger lånet.

Den lokale bank kan også tilbyde en pakkeløsning, hvor

nationalbankkreditteu suppleres med en kredit fra det lokale pengeinstitut på kommercielle vilkår. Det lokale pengeinstitut holder øje med projektet og sørger for udbetaling af lånets rater, efterhånden som projektet skrider frem. Det lokale pengeinstitut administrerer også tilbagebetalingen af lånet. Disse lån vil have en tilbagebetalingstid på 3 – 20 år, alt efter projektets omfang. Som modydelse for det lokale pengeinstituts arbejde betaler kunden et halvt procentpoint over nationalbankens udlånsrente, der tilfalder pengeinstituttet.

Alle vore valgaviser/kampagneaviser kan læses her: <http://schillerinstitut.dk/si/category/nyheder/publikation/kampagneavis/>

Læs Alexander Hamiltons originale rapporter her: <https://larouchepac.com/20161013/alexander-hamiltons-four-economic-papers>

[1] Da de af Nationalbanken udstedte kreditter udelukkende udlånes til investeringer, der øger produktiviteten i den danske fysiske økonomi, bidrager de ikke til øget inflation. Hvis man derimod bare pumper penge og kredit ud i økonomien, f.eks. i form af hjælpepakker til finanssektoren, er der en akut fare for inflation.

GDE Error: Requested URL is invalid

USA: Det Nye Præsidentskab: Det begynder med LaRouches 'Fire Love'

Denne systemiske krise kræver ikke blot en række politiske beslutninger, men et Nyt Præsidentskab, der er baseret på et

borgersamfund, som er helliget en højere bestemmelse ... til skabelsen af en ny nation, af et nyt USA, og af en verden, der hidtil ikke har eksisteret – en verden, der nu som aldrig før er mulig, og en verden, der nu ligger i vore hænder. Vil det blive virkeliggjort, eller vil vi fejle?

✖ Af Michael Steger, medlem af LaRouche Politiske Aktionskomite (LPAC).

Denne artikel er den første i en række skrifter, som præsenteres af LaRouchePAC Nationale Politiske Komite, i direkte samarbejde med Lyndon LaRouche, som en del af hans kampagne for skabelse af et Nyt Præsidentskab i løbet af de kommende 100 dage.

2. august 2016 – Verden har ændret sig i løbet af de seneste fem uger. Begivenhederne, sammen med bevidste interventioner, især fra Vladimir Putins side, har skabt en ny, global dynamik og transformeret potentialet for reel og total sejr i den umiddelbart forestående periode. Sejren vil i første omgang afhænge af vedtagelsen af LaRouches »Fire Nye Love«, en politik, han fremsatte i juni 2014 med sit skrift, »Fire Nye Love til USA's omgående redning!«[1]; men et succesfuldt udfald på længere sigt kræver mere end simpelt hen at vedtage den nødvendige politik, selv en politik så presserende nødvendig som Glass-Steagall og statslig kredit til videnskabelige fremskridt.

Som LaRouche siger i »Fire Nye Love«:

»Uden et præsidentskab, der er tilpasset til at fjerne og dumpe de værste virkninger, vi i øjeblikket lider under, og som er de virkninger, der blev skabt af Bush-Cheney- og Obama-præsidentskaberne, ville De Forenede Stater snart være færdig, begyndende med den amerikanske befolknings massedød under Obamaregeringens nylige og nu optrappede, praktiserede politik.«

Og senere:

»Et kadedereaktionslignende kollaps med denne virkning accelererer allerede med en indvirkning på pengesystemerne i dette områdes nationer. Den nuværende accelerering af en 'Bail-in'-politik i hele det transatlantiske område, sådan, som det nu er i gang, betyder, at massedød pludselig vil ramme befolkningerne i alle nationerne i det transatlantiske område: enten direkte, eller i kraft af 'overløbseffekt'.«

Denne systemiske krise kræver ikke blot en række politiske beslutninger, men et Nyt Præsidentskab, der er baseret på et borgersamfund, som er helliget en højere bestemmelse, der går ud over elementær valgpolitik; en bestemmelse lig den, som Benjamin Franklin, George Washington og Alexander Hamilton var besjælet af. Det kræver en forpligtelse til skabelsen af en ny nation, af et nyt USA, og af en verden, der hidtil ikke har eksisteret – en verden, der nu som aldrig før er mulig, og en verden, der nu ligger i vore hænder. Vil det blive virkeliggjort, eller vil vi fejle?

De fem uger

Tag nu de hurtige udviklinger i løbet af de seneste fem uger i betragtning: Den britiske afstemning til fordel for at forlade den Europæiske Union (Brexit) den 24. juni, som pludselig, for åbent tæppe, afslørede den rådne kerne i det transatlantiske system. Dette oprør blandt de britiske vælgere var en direkte optakt til Schiller Instituttets konference i Berlin, med Helga Zepp-LaRouche som vært, den selvsamme weekend, en begivenhed, der udelukkende havde fokus på fuldbyrnelsen af det nye verdenssystem, der nu er i færd med at blive virkeliggjort i hele Eurasien, og som er inspireret af Lyndon LaRouches ideer.

I løbet af de følgende dage væltede det frem med successive oprør. NATO-topmødet i Warszawa, der håbede at gøre Rusland til målskive for en storkrig, afslørede i stedet blot voksende

uenighed blandt de europæiske nationer. Japan afviste enhver yderligere forpligtelse over for britisk finansielt vanvid og nærmede sig faktisk Rusland og Kina i stedet; det samme gjorde Filippinerne, idet de ignorerede Obamas kommando om konflikt i det Sydkinesiske Hav. Terroristangreb, hvis grobund og udklækningssted har været de igangværende, ulovlige krige, ført af USA og briterne, i Irak, Libyen, Syrien og Yemen, har ramt byer i Frankrig og Tyskland på ugentlig, hvis ikke daglig, basis, uden nogen udsigt til at stoppe under den nuværende politik. Underliggende hele dette politiske oprør finder vi den igangværende panik over bankkollapset i Italien, Tyskland og London, som truer med at virkeliggøre den pludselige udslettelse af den transatlantiske verdens nationer, som Lyndon LaRouche i 2014 advarede om.

I sammenhæng med dette politiske og kulturelle sammenbrud i det transatlantiske område har der været en sand fremstormende bølge af LaRouche-organisationens politik og initiativer. Chilcot-undersøgelsesrapporten blev omsider udgivet i London, efter syv lange års undersøgelse; den erklærede, at Dronningens krig i Irak – en krig, der blev gennemtruffet af Tony Blair og George W. Bush – var ulovlig og et direkte anslag imod De Forende Nationer og international lov, hvilket udgør forbrydelser i lighed med nazisternes. I USA blev de »28 sider« af Den Fælles Kongres-undersøgelsesrapport om 11. september efter 14 år udgivet. De afslørede det bedrageri, som både Bush- og Obamaregeringen havde begået, med deres overlagte mørklægning af, at det var briterne og deres allierede saudierne, der dirigerede angrebene den 11. september, og de afslørede ligeledes disses efterfølgende fremstød for verdenskrig gennem en kriminel, geopolitisk plan.

Glass/Steagall-loven, indbegrebet af dødstødet mod Wall Streets og City of Londons kriminelle bedrageri, fandt dernæst vej ind i både det Republikanske og Demokratiske Partis valgplatforme, ikke som følge af narre-kandidaternes klovneoptræden, men som følge af den, i det brede flertal af

den amerikanske befolkning, dybt rodfæstede erkendelse af, at de seneste femten års politik i USA, med massedød til følge, indiskutabelt er knyttet til Wall Streets politik. Og nu, blot fem uger senere, med en beslutningsproces, der ligesom vokser og har mere i vente, truer kupforsøget i Tyrkiet og de deraf følgende ændringer i politikken med at gøre en ende på de seneste to århundreders geopolitiske forsøg på at kontrollere Asien, med et Tyrkiet, der nu nærmer sig til både Putins Rusland og Kinas politik for den Nye Silkevej, og vender sig bort fra den transatlantiske verdens forpligtelse til verdenskrig.

Dernæst kommer nyheden om omringningen af Aleppo, igen udført af russiske styrker sammen med syriske styrker, og som indikerer en mulig snarlig afslutning på ikke alene den syriske konflikt, som fra det britisk-støttede Obamaregimes side var planlagt til at være optakten til atomkrig mod Rusland og Kina, men som nu, hvor krisen næsten er løst, er et forvarsel om afslutningen af selve den britiske, geopolitiske æra.

Vladimir Putin og Kinas Nye Silkevej står til at vinde; Obama og briterne står til at tabe.

Men der er mere endnu, og mere er måske i vente, at begynde med Helga Zepp-LaRouches deltagelse i det internationale T20-topmøde i Beijing i slutningen af juli måned; en indledende drøftelse blandt ledende personer til det kommende G20-topmøde for statsledere i september. FN's Generalforsamling vil ligeledes mødes i september, blot et år efter Vladimir Putins opfordring til at skabe en ny alliance af magter mod terrorisme, og begge disse begivenheder vil blive internationale fora af afgørende betydning for opbygning af det nye paradigme, inspireret af LaRouche.

Som Helga Zepp-LaRouche for nylig sagde, »Erinyernes frygtelige dans er blevet udløst!«, og man kan næsten høre de panikslagne hyl og skrig i magtens korridorer på Wall Street

og i London, endda fra selve den gale Dronning.

De Fire Love

Den 8. juni 2014 udstedte Lyndon LaRouche en erklæring med titlen »De Fire Nye Love til USA's omgående redning! Ikke en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed.« I denne erklæring definerer hr. LaRouche en løsning på den nuværende, globale og generelle sammenbrudskrise, men han definerer mere end det. Han fremlægger en økonomisk og videnskabelig politik, der er i overensstemmelse med den menneskelige arts faktiske, skabende natur, og en politik, der, hvis den bliver vedtaget, vil udløse en renæssance i menneskeligt fremskridt for det kommende århundrede, og længere endnu.

Der findes intet, der kan erstatte læsning, og gen-læsning, at hele hr. LaRouches erklæring, men vi vil her præsentere en kortfattet, forkortet synopsis af de umiddelbare skridt, der skal tages, for at tage den igangværende generelle sammenbrudskrise i det transatlantiske område under behandling. Dette er udgangspunktet for et succesfuldt, Nyt Præsidentskab:

1. Den omgående genindførelse af Glass/ Steagall-loven, uden ændringer, som blev sat i kraft af præsident Franklin D. Roosevelt, som princip for handling.
2. En tilbagevenden til et Nationalbanksystem, der styres fra oven (fra regeringen), og som er defineret som sådan. Præcedens herfor skal tages fra det bank- og kreditsystem, som Alexander Hamilton etablerede, såvel som også fra Abraham Lincolns udstedelse af en statslig valuta (»greenbacks«), under præsidentiel myndighed.
3. Udstedelsen af ny statskredit til skabelse af et højproduktivt, generelt forløb med forbedret beskæftigelse, med den ledsagende plan om at øge den fysisk-økonomiske produktivitet, samt forbedre levestandarden for personer og husstande i USA. En forøgelse af den produktive beskæftigelse, sådan, som

man præsterede det under Franklin Roosevelt, må reflektere en forøgelse af den reelle produktivitet, der er i overensstemmelse med en forøgelse af energigennemstrømnings-tætheden[2] i nationens økonomiske praksis.

4. Vedtagelsen af et »'Forceret program' for fusionsenergi som drivkraft«. Ægte økonomiske principper er funderet på den afgørende forskel mellem mennesket og alle andre lavere livsformer. Et forceret program for fusionsenergi, som i dag omfatter en tilbagevenden til Krafft Ehrickes vision for USA's rumprogram, er en forpligtelse over for menneskehedens fremtid.

Det dybereliggende spørgsmål

Det er imidlertid kun en tænkning af samme høje kvalitet som tænkningen hos en skabende forsker, såsom Einstein eller dirigenten Wilhelm Furtwängler, der vil besidde de nødvendige evner til at fatte de seneste internationale udviklingers underliggende årsagsskabende magt, såvel som også den nødvendige kvalitet af respons, der findes i selve essensen af LaRouches Fire Nye Love. Denne videnskabelige evne kan bedst udtrykkes som ens egen forpligtelse over for den menneskelige arts grænseløse fremtid.

Ikke reduktionismens fremtid i rum og tid, eller endda rumtid, men snarere en fremtid, der ledes af musikalsk geni, som i tilhørernes intellekt, eller sind, søger at skabe de nødvendige og netop tilstrækkelige intellektuelle evner, der tilnærmer sig menneskehedens ubegrænsede fremtid, og således udfolder en klarhed i resolut handling, som en handling tilbage til den nuværende krise fra den levende fremtid. Shakespeares Hamlet giver os et relevant, negativt bevis for sådanne evner i det menneskelige intellekt. Ethvert redeligt menneske må stille sig selv det spørgsmål, ikke, »Hvem skal jeg stemme på«, men snarere, »Vil min eksistens være af en sådan art, at jeg bliver en aktør, der udvirker noget, på historiens scene?« Som Lyndon LaRouche erklærede den 31. juli

2016: »Jeg stiller ikke op som præsident, men jeg har sandelig til hensigt at indvirke på dannelsen af USA's regering i den kommende periode.«

Overvej nu det følgende aspekt af hans tankegang i det afsluttende afsnit af denne rapport fra juni 2014:

»For eksempel: 'tid' og 'rum' eksisterer i realiteten ikke som metriske principper i Solsystemet; deres eneste acceptable anvendelse til kommunikationsformål er grundlæggende set nominel antagelse. Eftersom kompetent videnskab i dag kun kan udtrykkes mht. den unikke, menneskelige karakteristiks rolle inden for de kendte aspekter af Universet, er det menneskelige princip det eneste, sande princip, som vi kender og kan udøve. Begreberne om rum og tid er blot nyttige forestillinger.«

Og senere:

»Mennesket er menneskehedens eneste, sande målestok for vort Solsystems historie og det, som det indbefatter. Det er det samme som, at den menneskelige arts mest ærefulde mening og uendelige præstation, nu i det nære rum i vort Solsystem, stiler opad for at kunne beherske Solen og dens Solsystem, som (faktisk unikt) blev opdaget af Johannes Kepler.«

Faren ligger således ikke i det, som synes at være de kaotiske begivenheder i verden, sådan, som den almene »manden på gaden« opfatter den krise, der udspiller sig, men derimod i den utilstrækkelige forpligtelse over for menneskehedens opadstigende natur, som det fremlægges i LaRouches Fire Nye Love. For, på et sådant tidspunkt, hvor LaRouches ideer nu er mere indflydelsesrige inden for den menneskelige arts mere udbredte kultur, og alt imens de modsatrettede usande forestillinger, med imperiale Zeus-diktater for befolkningsreduktion, krig og økonomisk bedrageri, står over for deres farefulde sammenbrud, så udgør selveste det menneskelige intellekts natur i sig selv den højere, kompositions-mæssige modalitet, gennem hvilken vi udøver

handling over for universet som helhed, med revolutionerende virkning.

Det, som er presserende nødvendigt, er den uundværlige, skabende forhånds-handling for at skabe en hel dynamik, snarere end gentagelser af de fiaskoer, som stammer fra Newtons systemiske bedrageri med aktion-reaktion – et bedrageri, der er fremherskende i den nuværende, transatlantiske verdens politiske og finansielle klasses neurotiske tilskyndelser, og et bedrageri, som Einstein på så fremragende vis afslørede. En sådan forhånds-handling, som LaRouches Fire Love fordrer, udgør selve fundamentet for de indledende skridt, gennem hvilke vi eliminerer dette fejlslagne systems unødvendige byrder og gæld.

Men mon man kan høre det nye tema, måske, som om det kom fra den forventede indtrængen af en himmelstræbende sektion af træblæsere i det højeste toneleje, højt over orkestret? For en sådan forventningens tilstand er ligesom en gave, der overraskende overbringes af en for længst afdød, kær ven fra det, som endnu er den ikke-afgjorte fremtid, som dernæst gives på vegne af vores nutids passage, for blot at blive vores fremtids mest fundamentale nutid.

Dantes *Guddommelige Komedie* og Brunelleschis skabelse af den italienske renæssance stod ikke tilbage i denne henseende.

Og sådan må det Nye Præsidentskab, og dets borgersamfund, blive.

[1] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1460>

[2] Se animeret video: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4549>

Video : »Energigennemstrømnings-tæthed« . Dansk udskrift.

Dette kortfattede overblik over LaRouches begreb om energigennemstrømnings-tæthed afslører over for seeren de anti-entropiske, selvudviklende karakteristika af dit omgivende univers, som reflekteres af livet og menneskelig økonomi.

Det menneskelige fremskridts historie har, ligesom udviklingen af Jordens biosfære, demonstreret en stabil forøgelse af det, Lyndon LaRouche har kaldt energigennemstrømningstæthed. Marginen af forskellen mellem niveauet af den krævede energigennemstrømningstæthed af systemet som helhed og den faktiske energigennemstrømningstæthed, der udtrykkes af givne, levende organismer og menneskelige samfund, er den bestemmende faktor i alle udslettelsesbegivenheder, både for levende organismer og menneskelige samfund.

Langt fra den usandsynlige løgn om termodynamikkens anden lov, så bevæger universet sig hen imod stadig højere niveauer af orden, der udtrykkes i de konstant stigende krav om energigennemstrømningstæthed med udviklingen af galaksen og større systemer som helhed.

Plante- og dyrearter, som det kendes fra PT- og KT-udslettelserne, har rutinemæssigt stået over for denne udfordring om at opgradere eller uddø. For 250 millioner år siden i Perm-Trias- eller PT-udslettelsen, blev 96 % af alle havarter udslettet, såvel som 70 % af alle landarter. Kridt-Tertiær- eller KT-udslettelsen for 60 millioner år siden markerede udslettelsen af de energiineffektive dinosaurer, der

blev erstattet af pattedyr.

Begge disse systemer blev til sin tid erstattet af højere livsformer. Da systemkravene ændrede sig, uddøde de forudgående arter. Denne næste platform for liv, der havde ventet i kulisserne, med hændelsestidspunkterne meget tidligere i processen, tager dernæst over som det herskende system omtrent lige så længe, som den imødekommer kravene fra den, igen, konstante udvikling af kravene til overlevelse. Der er ingen stilstand.

Udelukkende kun den menneskelige evolution er unik i denne proces, idet det menneskelige samfund i sig indeholder muligheden for viljemæssigt at udvikle sig selv – ulig dyrearter, der ikke viljemæssigt kan transformere sig selv til at leve op til det, som det næste skift opad kræver af dem – samt oligarkiske systemer, der bevidst har forpligtet sig til en politik med ingen teknologisk udvikling og intet fremskridt, som hos den grønne bevægelse og det britiske monarkis aktuelle fremstød for befolkningsreduktion. Et menneskeligt samfund vil transformere sig selv viljemæssigt til at ligge foran kurven ved at sætte fokus på økonomiske spydspidsmissioner, der vil øge dets energigennemstrømningstæthed.

Faktisk vil forbedringerne i det menneskelige system også øge udviklingsraten af biologiske systemer. Dette finder allerede sted i form af forbedringer af landbruget, og bakteriers og virussers respons på forbedringer inden for det medicinske område. Modifikation af vejret gennem overrisling og vandprojekter i stor skala ændrer direkte hele økologiske cyklusser.

Denne proces bliver ofte misforstået, som når man ikke ser skoven for bare træer. Hvis den blot anskues inde fra et givent system, der ikke udvikler sig hen imod at imødekomme forandringerne af basisforudsætningerne af systemet som helhed, synes en given, etableret udviklingsplatform blot at

stige og falde. Den britiske løgn om civilisationens cykliske opstigning og nedgang udnytter blot en kulturel fiasko; den vedholdende vane med at se på processer fra neden og op, snarere end fra oven og ned.

Når man ser den fra oven, er denne proces snarere et udtryk for universets anti-entropiske udvikling. Hvis vi ser på det nylige tilfælde i Rusland, kan vi se, hvad der sker, hvis man ikke holder sig foran kurven.

Se også:

»Hvorfor USA må gå med i BRIKS; IV: Et nyt system: Menneskets fremtid som en Vernadskij-art«

**Lyndon H. LaRouche:
Fire Nye Økonomiske Love
til USA's – og verdens –
omgående redning!**

IKKE EN VALGMULIGHED, MEN EN

UOPSÆTTELIG NØDVENDIGHED:

1. KENDSGERNINGERNE:

De forenede Staters, og ligeledes planetens transatlantiske, politisk-økonomiske områders, økonomi befinder sig nu i den umiddelbart forestående livsfare, som udgøres af en generel, fysisk-økonomisk, kædereaktionsagtig sammenbrudskrise af dette område af planeten som helhed.

GDE Error: Requested URL is invalid

10. juni 2014 – Følgende erklæring er udstedt for omgående handling af alle medarbejdere i alle afdelingerne af National Caucus of Labor Committees og dets tilknyttede virksomheder. Førsteprioritet har alle midler og forholdsregler i forbindelse med offentlige aktioner, nationalt og internationalt, uden forbehold. Denne prioritering er eksistentiel for vor republiks politik, og for den almindelige informering af, og ved, alle relevante kredse over hele verden, at regne fra denne dag, den 8. juni 2014.

1. KENDSGERNINGERNE

De forenede Staters, og ligeledes planetens transatlantiske, politisk-økonomiske områders, økonomi befinder sig nu i den umiddelbart forestående livsfare, som udgøres af en generel, fysisk-økonomisk, kædereaktionsagtig sammenbrudskrise af dette område af planeten som helhed. Navnet på denne direkte sammenbrudskrise over alt i disse nævnte områder af planeten er den aktuelt igangværende introduktion af den generelle »Bail-in«-handling under flertallet, eller flere endnu, af dette områdes regeringer: virkningen på disse områder vil være sammenlignelig med det fysisk-økonomiske kollaps af det generelle kollaps efter »Første Verdenskrig« af den tyske Weimarrepublikks økonomi: men denne gang vil virkningen i første omgang ramme alle nationaløkonomierne i det

transatlantiske område, snarere end enkelte, mislykkede økonomier i Europa.

Et kædereaktionslignende sammenbrud med en sådan virkning accelererer allerede og indvirker på pengesystemerne i dette områdes nationer. Den aktuelle accelerering af en »Bail-in«-politik i hele det transatlantiske område, som nu er i gang, betyder, at massedød pludselig vil ramme befolkningerne i alle nationerne i det transatlantiske område: enten direkte, eller gennem et »overløb«.

Virkningerne af denne handling, som allerede er forberedt af de monetaristiske interesser i dette område, der således er udpeget, vil, med mindre det stoppes bogstavelig talt nu, omgående frembringe som virkning en accelererende rate af folkemord i hele den nævnte del af planeten, men vil også få katastrofale »bivirkninger« af lignende betydning i de eurasiske områder.

De midler, som står til rådighed

Det eneste sted, hvor den umiddelbart nødvendige handling, som kunne forhindre et sådant umiddelbart folkemord i hele den transatlantiske sektor af planeten, kræver, at USA's regering omgående tager beslutning om at indføre fire specifikke forholdsregler af grundlæggende betydning: forholdsregler, som må være i fuld overensstemmelse med den specifikke hensigt i den oprindelige amerikanske Forfatning, som det blev specificeret af den amerikanske finansminister Alexander Hamilton, mens han besad dette embede:

- 1) Den omgående genindsættelse af Glass/Steagall-loven, som blev indført af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, som princip for handling.
- 2) En tilbagevenden til et oppefra styret Nationalbanksystem, der er detaljeret defineret som et

sådan.

Den faktisk afprøvede, succesrige model, som må autoriseres, er den, som, under politikken for et nationalbanksystem, faktisk var blevet indført med succes, da præsident Abraham Lincoln indførte en gyldig, afløsende valuta, som var skabt af USA's præsidentskab (dvs. »Greenbacks«) (den grønne dollar, -red.), som blev gennemført som et nationalt bank- og kreditsystem under tilsyn af USA's Finansministerium.

Under de aktuelle betingelser må alle andre banksystemer og valutapolitikker erstattes, eller ganske enkelt bringes til ophør, som følger: Banker, som er kvalificeret til at operere under denne bestemmelse, skal underkastes en vurdering af deres beviselige kompetence til at operere under den statslige beføjelse til at skabe og udgøre elementerne af denne afgørende praksis, som iflg. traditionen var blevet overgivet det oprindelige Finansministerium under Alexander Hamilton. Dette betyder, at de enkelte delstater i USA er underlagt nationale standarder for praksis, og ikke en af de enkelte af vor nations delstaters standarder.

3) Hensigten med at anvende et Føderalt Kreditsystem er at generere en retning med højproduktive forbedringer i arbejdskraften, med den medfølgende hensigt at forøge den fysisk-økonomiske produktivitet, samt levestandarden for individer og husstande i USA. Kreditskabelse til forøgelse af den relative kvalitet og kvantitet af den produktive arbejdskraft, som nu er tvingende nødvendig, må, på nuværende tidspunkt, atter engang sikres, som det med succes skete under præsident Franklin D. Roosevelt, eller gennem en tilsvarende standard for føderal praksis, der anvendes til at skabe en generel økonomisk, national genrejsning, pr. person, og for raten af nettoeffekten i produktiviteten, og ved at hvile på det essentielle, menneskelige princip, som adskiller menneskets personlighed fra de systemiske karaktertræk hos de lavere livsformer: nettoraten af

forøgelsen af den effektive energigennemstrømningstæthed pr. person, og for den menneskelige befolkning, betragtet som hver og én som en helhed. Den uophørlige forøgelse af arbejdskraftens fysiske produktivitet, med de medfølgende fordele for det almene vel, er et princip i den Føderale Lov, som må udgøre den altafgørende standard for nationens og individets præstation.[1]

4) »Vedtagelse af et 'Forceret Program' for fusionskraft som drivkraft.« Den afgørende forskel på mennesket og alle lavere livsformer er således, i praksis, at det frembyder midlerne til fuldkommengørelsen af det individuelle og sociale menneskelige livs specifikt bekræftende mål og behov. Derfor: Spørgsmålet om mennesket i skabelsesprocessen som en bekræftende identifikation af et bekræftende udsagn om en absolut naturlig tilstand, er den tilladte udtryksform. Principper om naturlove er enten udelukkende bekræftende, eller også kunne de ikke erklæres bekræftende i det civiliserede, menneskelige sind.

I betragtning af de forhold, som har hersket i USA, i særdeleshed efter mordene på præsident John F. Kennedy og hans broder, Robert, vil, efter denne tid, den hastige forøgelse, som kræves for en genrejsning af nogen art af USA's økonomi, kræve intet mindre end forholdsregler, der blev taget og udført af præsident Franklin D. Roosevelt under hans faktiske embedsperiode. Ofrene for det onde, der er blevet påført USA og dets befolkning, siden præsident Hardings mystiske død, og under præsidenterne Calvin Coolidge og Herbert Hoover (ligesom de forfærdelige virkninger af Bush-Cheney- og Barack Obama-regeringerne, i nutiden), kræver midler til afhjælpning lig dem, der indførtes under præsident Franklin Roosevelt, mens han bestred embedet.

Dette betød indførelsen af hasteforanstaltninger til afhjælpning, inklusive fornuftige, midlertidige

genrejsningsforanstaltninger, som krævedes for at dæmme op for det dødbringende tidevand, som Coolidge-Hoover-regimerne efterlod sig: foranstaltninger, som krævedes for at bevare værdigheden hos dem, som i modsat fald var arbejdsløse, alt imens man opbyggede de mest magtfulde, økonomiske evner og evne til at føre krig, som blev samlet under præsident Franklin Roosevelts præsidentskab lige så længe, som han forblev i live i embedet. Dette betød mønstringen af kraften i atomkraft, dengang, og i dag betyder det termonuklear fusionskraft. Uden denne hensigt, og opnåelsen af den, står USA's befolkning i særdeleshed nu, umiddelbart, over for den grusomste katastrofe i sin hidtidige historie. I princippet, uden et præsidentskab, der er skikket til at fjerne og skrotte de værste, nu mærkbare virkninger, de virkninger, som nu er skabt af Bush-Cheney- og Obama-præsidentskaberne, ville De forenede Stater snart være færdig, begyndende med en massedød i den amerikanske befolkning under Obama-regeringens nylige, og nuværende optrappede, praktiske politik.

Der er visse politikker, som, med hensyn til dette, nu i særdeleshed kræves, som følger:

Vernadskij om Mennesket og Skabelsen

V.I. Vernadskijs systemiske princip om den menneskelige natur er et universelt princip, som er unikt specifikt for den afgørende faktor for den menneskelige arts eksistens. For eksempel: »tid« og »sted« eksisterer faktisk ikke som målbare principper i Solsystemet; den eneste anvendelse, som indrømmes dem, til kommunikationsmæssige formål, er, grundlæggende set, nominelt en antagelse. Eftersom kompetent videnskab for nutiden udelukkende kan udtrykkes i forhold til det karaktertræk, som er unikt med hensyn til den menneskelige arts rolle i universets kendte aspekter, er det menneskelige princip det eneste sande, af os kendte princip, der kan praktiseres: begreberne om rum og tid er blot nyttige

forestillinger:

Den menneskelige arts afgørende karaktertræk er det, som adskiller den fra alle andre levende arter: som, med hensyn til al kompetent, moderne videnskab, som noget principielt er videnskabeligt rodfæstet i fundamentet for de principper, som Filippo Brunelleschi (der opdagede det ontologiske minimum,) gik frem med, som Nicolaus Cusanus (der opdagede det ontologiske maksimum) gik frem med, og Johannes Keplers positive opdagelse af et princip, der faldt sammen med den perfekte, klassiske, menneskelige sangstemme-skala, som Kepler antog, og Solsystemets elementære mål inden for Galaksens stadigt større univers, og universets højere ordener.

Eller senere, på lignende måde, den moderne, fysisk-videnskabelige standard implicit i Bernhard Riemanns argument, det faktiske minimum (som gentager Brunelleschis princip), og hos Max Planck, det faktiske maksimum af det nuværende maksimum, Albert Einsteins; og i de relativt seneste, resulterende implikationer af Vladimir Ivanovich Vernadskijs definition af menneskeligt liv. Hver af disse værdier er absolutte målestokke for menneskets rolle inden for viden om universet.

Disse kendsgerninger vedrører det iboende falskneri hos dem, der blot og bart er matematikere, og de modernistiske »musikere«, der er kommet efter standarden for prøvestenen for musik, Johannes Brahms (forud for de moralsk forringede [matematikere], såsom David Hilbert, samt den sande model for enhver moderne Satan, såsom Bertrand Russel eller Tony Blair).

Den målestok, som det er muligt at kende, som et princip, for forskellen mellem mennesket og alle andre lavere livsformer, findes i det, som på brugbar vis er blevet anset som den naturligt, opadgående evolution af den menneskelige art, i modsætning til alle andre kendte kategorier af levende arter. Standarden for måling af disse sammenlignede forhold er, at menneskeheden er i stand til at udvikle sig opad, og det på

kategorisk vis, gennem de viljemæssige, noëtiske evner i den individuelle, menneskelige vilje.

Med menneskets tilsynekomst i en moralsk og fysisk degenereret tilstand af opførsel, såsom inden for tyrannerne Zeus', Det romerske Imperiums og det nuværende Britiske Imperiums kulturer, som undtagelse: Alle faktisk mentalt sunde, menneskelige kulturer er hidtil kommet til syne som en bestemt faktor af evolutionært fremskridt, fra en kvalitet af en laverestående til en højerestående art. Når dette betragtes som effektive virkninger, inden for domænet af en levende, menneskelig praksis af kemi, svarer det til en form for systemiske fremskridt, og nu endda spring, af den kemiske energigennemstrømningstæthed af samfundets forøgelse af den effektive energigennemstrømningstæthed i videnskabelige og lignende udtryk for spring i selve artens fremskridt: kort sagt, et universelt, fysisk princip for menneskeligt fremskridt.

Den sunde, menneskelige kultur, såsom de kristne kulturer, hvis de gør sig fortjent til en bekræftelse af en sådan fromhed, for eksempel, repræsenterer et samfund, som forøger indflydelsen af sine produktive evner til fremskridt til at bevirke et stadigt højere niveau af eksistens pr. person. De modsatte tilfælde, »de såkaldte nul-vækst«-svøber, såsom det nuværende Britiske Imperium, er, systemisk, en sand model, der svarer til en Zeus', eller et Romersk Imperiums, eller et Britisk (bedre udtrykt) brutalt Imperiums tyranni, ligesom, for os i USA, de typer, som udgøres af Bush-Cheney- og Obama-regeringerne, hvis karaktertræk, i overensstemmelse med sådanne rent ud sagt sataniske modeller som det Romerske og det nuværende Britiske Imperium, har været en skrumpende, menneskelig befolkning på planeten med hensyn til dets intellektuelle og fysiske produktivitet, som under disse seneste, amerikanske præsidentskaber.

Kemi: Historiens målestok

Vi kalder det »kemi«. Menneskehedens fremskridt, relativt simpelt målt som art, er typisk udtrykt i det menneskelige livs principsvoksende magt, op over det dyriske livs evner generelt, og i den relativt absolutte overlegenhed over evnerne i de ikke-levende processer til, inden for menneskehedens viljemæssige intervention, at opnå denne tiltænkte virkning. Fremskridt eksisterer udelukkende på denne måde under en fortsat, fremadskridende forøgelse af den menneskelige arts produktive og relaterede evner. Dette fremskridt definerer den absolutte skelnen mellem den menneskelige art og alle andre arter, som vi i øjeblikket har kendskab til. Et folks regering, baseret på en politik med »nulvækst i befolkningstal og standarden pr. person af det menneskelige liv«, er en moralsk og praktiseret vederstyggelighed.

Mennesket er menneskehedens eneste sande målestok for vort Solsystems historie, og det, som ligger inden for det. Det er det samme som den højeste ærede mening med og præstation af den menneskelige art, nu inden for det nære rum omkring Solen, med en opadgående retning imod beherskelsen af Solen og dens Solsystem, det Solsystem, som blev opdaget (udelukkende, faktisk) af Johannes Kepler.

En fusionsbaseret økonomi er det aktuelt tvingende nødvendige næste skridt, og den næste standard, for at vinde magt inden for Solsystemet, og senere, videre endnu.

[1] Indførelsen af »3. Annuller den Grønne politik« til erstatning for det korrekte »Et Føderalt Kreditsystem« er en parodi på principperne for ethvert rent faktisk videnskabeligt princip. Udelukkende kun bekræftende identifikationer af »Videnskab« kan nogensinde tillades. Udelukkende kun den forudgående titel: »Anvendelsen af et Føderalt Kreditsystem«

er tilladt. Eliminer anvendelsen af alle referencer til »Grøn Politik«: den blotte anvendelse af sidstnævnte reference er en falsk fremstilling.